

Нѣкои, които нѣматъ постоянни извори отъ прѣсна вода, изкопали сж си изкуствени, или както се наричатъ още — артезиански. По такъвъ начинъ жителитѣ отъ оазиситѣ всѣкога иматъ достатъчно прѣсна вода. Но въ ония части отъ пустинята, които сж покрити само съ пѣськъ, който се носи отъ вѣтра на голѣми маси отъмѣсто на мѣсто, тамъ нѣма никакъвъ животъ. Тамъ нѣма и постоянни пжтища, понеже пжтѣтъ, по който е миналъ единъ керванъ сутринъ, вечеръ е вече засипанъ съ тънъкъ пѣсьчливъ слой. Само туарегитѣ, тѣзи „дѣца на пустинята“, както тѣ сами се наричатъ, сж въ положение да намиратъ пжтищата. Но и туарегитѣ пжтуватъ изъ това пѣсьчно море само „зимно врѣме“, т. е. когато слънцето не гори, както прѣзъ лѣтото. Лѣтната горещина е тукъ толкова силна, че хората и животнитѣ просто мратъ отъ отвѣснитѣ слънчеви лжчи. Даже туземцитѣ, тѣзи синове на пустинята при изключителни случаи се рѣшаватъ да пжтуватъ прѣзъ лѣтнитѣ горещини, и то само нощѣ, а денѣ си отпочиватъ подъ своитѣ чадъри. По цѣлата пѣсьчна повърхностъ на пустинята нѣма ни капка вода, затова и тази ужасна мѣстностъ туземцитѣ наричатъ „Елъ Ерего“, т. е. страна на жаждата. Но това е само за повърхността на пустинята. Подъ пѣська, въ пустинята, на всѣкждѣ има вода и само като се изкопае малко, водата се появява. Но бѣдата се състои въ това, че водата се показва минутно, и, до, като се опомни човѣкъ, тя се скрива. Затова и дума не може да става въ такива мѣста за постоянни кладенци. Понѣкждѣ се срѣщатъ плоскогория, покрити съ кремъкъ и солена глина. Такива мѣста често се прорѣзватъ съ рѣкички отъ прѣсна и чиста вода, но растителностъ се не вижда нигдѣ. Нѣкои отъ горитѣ по срѣдата на Ливийската пустиня достигатъ на височина до 2,000 метра. По-голѣмата частъ отъ горитѣ се състоятъ отъ пѣськъ и черенъ гранитъ.

Тѣзи гори иматъ голѣми пукнатини и страшни пропасти, та, ако и да се прѣдставляватъ за живописни, нѣматъ привѣтливъ видъ. Но срѣдъ тѣхъ често се срѣщатъ малки оазиси, заселени съ туареги.